

Sygn. akt V CSK 16/15

POSTANOWIENIE

Dnia 23 lipca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa W. Ltd z siedzibą w G.
przeciwko Syndykowi masy upadłości M. Sp. z o.o. w upadłości likwidacyjnej w K.
o wyłączenie mienia z masy upadłości,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 23 lipca 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach
z dnia 2 czerwca 2014 r., sygn. akt XIX Ga 249/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od strony powodowej na rzecz strony pozwanej kwotę
5400,- (pięć tysięcy czterysta) złotych z tytułu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 2 czerwca 2014 r. Sąd Okręgowy w Katowicach oddalił apelację powódki od wyroku Sądu Rejonowego Katowice - Zachód w Katowicach w sprawie o wyłączenie z masy upadłości wskazanych w pozwie maszyn. Uzasadniając dochodzone roszczenie, powódka powołała się na umowę produkcji i dostawy łączącą ją z M. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości w K. (dalej jako „M.”), zawierającą m.in. zastrzeżenie kary umownej na wypadek jej przedwczesnego rozwiązania, które – na podstawie osobnej umowy stron - zostało zabezpieczone zastawem rejestrowym na maszynach M.1. Postanowieniem z dnia 22 marca 2013 r. (X GUks 2/12/10) Sędzia-komisarz postępowania upadłościowego M. oddalił sprzeciw wierzyciela – W. Ltd. w G. od listy wierzytelności, w której syndyk nie uznał wierzytelności z tytułu kary umownej. W dniu orzekania przez Sąd pierwszej instancji postanowienie to było nieprawomocne. Rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego zostało w całości zaaprobowane przez Sąd Okręgowy – którego orzeczenie powódka zaskarżyła skargą kasacyjną, zarzucając wydanie go z naruszeniem: art. 227 i art. 233 § 1 k.p.c.; art. 382 k.p.c., art. 367 § 1 (jak wynika z kontekstu, również k.p.c.), art. 233 § 1 k.p.c. i art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 65 § 2 k.c. Na tej podstawie powódka wniosła o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania oraz o zasądzenie kosztów postępowania. W odpowiedzi na skargę pozwany wniósł o odrzucenie skargi kasacyjnej jako oczywiście bezzasadnej, ewentualnie o jej oddalenie oraz o zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W sprawie nie występują przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Brak w niej zwłaszcza oczywistej zasadności skargi, na której występowanie powołała się skarżąca. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, przez oczywistą zasadność skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) rozumieć należy stan, w którym skarga kasacyjna jest uzasadniona w sposób ewidentny, jej zasadność zaś możliwa jest do stwierdzenia już na pierwszy rzut oka, bez potrzeby prowadzenia złożonych rozumowań (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 20 lipca 2011 r., II CSK 59/11, nie publ. oraz z dnia

18 września 2012 r., II CSK 179/12, nie publ.). Występowanie tej przesłanki wynika, zdaniem skarżącej, z faktu wydania orzeczenia Sądu drugiej instancji „w oparciu o materiał nie mogący stanowić dowodu w sprawie” – nieprawomocne postanowienie Sędziego-komisarza z dnia 22 marca 2013 r. (X GUks 2/12/10). Argumentacja ta jest całkowicie niezrozumiała, w jakimkolwiek bowiem fragmencie swojego wyводу Sąd Okręgowy nie odwołuje się do tego postanowienia. Jedyna wzmianka o fakcie jego wydania (z zaznaczeniem braku prawomocności) została dokonana przy okazji referowania ustaleń faktycznych Sądu Rejonowego – w żadnym wypadku nie wskazując jednak, by wyrok Sądu drugiej instancji wydany został „w oparciu” o to orzeczenie.

We wnioskach powodowej spółki (s. 2 skargi) jest odwołanie się do występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego. Jednakże w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ani wniosek, ani żadne jego uzasadnienie z powołaniem się na przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. nie występuje. Tak więc przesłanka uprawniająca do przyjęcia skargi na podstawie powołanego przepisu nie została spełniona.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w postanowieniu, o kosztach postępowania rozstrzygając na podstawie art. 98 § 1 i art. 109 § 1 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.